

Intia ja Nepal –

Totuus on tarua ihmeellisempää

Matti Munnukka

Seikkailu Himalajalla 1984

Intia ja Nepal -

TOTUUS ON TARUA IHMEELLISEMPÄÄ

**Intia ja Nepal -
TOTUUS ON TARUA IHMEELLISEMPÄÄ**

Sadekauden vaellusmatka Himalajalla

Matti Munnukka

Tekijän aikaisemmat kirjat:

Nepalin Langtang - katoava paratiisi: lumimiehen ja jakin matkassa viimeiselle teetuvalle ennen Lama-hotellia (2005)

Wandering souls and misty mountains: trek to Sandakphu in the foothills of Kangchenjunga Range (2013)

Kathmandun kujilla Annapurnan poluilla: matkakuvia Himalajan rinteiltä sadekautena 1984 (2014)

Kathmandun kujilla Annapurnan poluilla: sadekauden vaellusmatka Intian ja Nepalin Himalajalla 1984 (2014)

Nepal ja metsät: näköispainos pro gradu -tutkielmasta Nepalin metsien tuhoajat ja pelastajat (2015)

Langtang - Minne paratiisi on kadonnut: Himalajalla pyhien lamojen ja mystisten lumimiesten laaksossa (2015)

Mount Everest, Nepal and Jimmy Carter: Trekking on the roof of the world (2018)

Copyright: Matti Munnukka

1. kovakantinen painos 2018

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN 978-952-80-0531-5

Sisällysluettelo

ESIPUHE	8
KALKUTAN HELVETTI JA TAIVAS.....	12
DARJEELING PILVESSÄ.....	35
NOVIISIRETKEILIJÄT HIMALAJALLA.....	49
KORKEUKSISTA TASANGOLLE	66
KATHMANDUN KUJILLA.....	73
POKHARAN HIPPIPARATIISI.....	94
ANNAPURNAN POLUILLA: JUOKSEVAT VATSAT JA MATELEVAT RETKEILIJÄT.....	100
HASHIS, OLUT JA NOPPAPELIT: VAELLUSTA SADEKAUDEN KURJUUDESSA.....	117
VETÄYTYMINEN VUORILTA.....	141
KATHMANDUN SYKKEESSÄ.....	163

ESIPUHE

”Menemme ensi kesänä Tiibetiin, Nepaliin ja Intiaan”, Kai sanoi. Kävelemme yhdessä vanhan lapsuudenystäväni ja koulukaverini Kain kanssa harmaana, kylmänä talvipäivänä Simonkatua alas kohti Mannerheimintietä. Hän kuvailee laajasti alustavia suunnitelmia matkasta. Olen kolmannen vuoden maantieteen opiskelija ja aloittanut edellisenä syksynä suunnittelumaantieteen aineopinnot Helsingin yliopistossa. Suunnittelumaantieteen opintojen opetuksen sisältö oli alusta lähtien suuri pettymys minulle. Tiesin jo parin kuukauden jälkeen, että tämä ei ollut sitä mitä halusin elämältäni. Tiibet, Intia ja Nepal tarjosivat nykyhetkeen verrattuna paljon, paljon enemmän. Olimme jo tulleet Simonkatua alas Forumin kulmalle, joka oli yhtä suurta työmaata. Paikalle rakennettiin uutta suurta ostoskeskusta. Hetken mielijohteesta kysyin Kailta: ”Voisinko lähteä teidän mukaan Tiibetiin.” Kai katsoi minua vähän hämmästyneenä ja yllättyneenä ja vastasi: ”Minun täytyy kysyä sitä muilta.”

Menin kotiin ja olin pian unohtanut tapaamisemme ja keskustelumme. Myöhään illalla ennen nukkumaanmenoa puhelin soi. Ihmettelin, että kuka mahtaa näin myöhään soittaa. Vastasin puhelimeen ja tuttu ääni tervehti minua ja kysyi ilman esivalmisteluja: ”Olitko tosissasi?”. Ihmettelin ääneen, että mistä nyt on kyse. ”No, lähdetkö meidän kanssa Tiibetiin? Olen kysynyt kaikilta ja kenelläkään ei ole mitään vastaan, jos tulet mukaan.” En ehtinyt miettiä asiaa kuin sekunnin tai pari ennen kuin vastasin Kaille: ”Totta hemmetissä lähden mukanne reissuun, jos matkustetaan Tiibetin ja Intian lisäksi myös Nepaliin. Kai vakuutti, että näin tullaan tekemään.”

Olin suvun ensimmäinen ylioppilas ja toisena pikkusiskoni jälkeen opiskelemassa Helsingin yliopistossa. Opiskeluuni oli ladattu jo jonkin verran odotuksia ja villi matkustaminen ympäri maailmaa ei tulisi kysymykseen, eikä etenkään huumeista ja hipeistä tunnettuihin Intiaan ja Nepaliin. Onneksi vanhempani eivät tästä puolesta tienneet paljoakaan. Itse asiassa kun ilmoitin lähteväni Nepaliin ensi keväänä, äitini oli ottanut heti esiin karttakirjan ja yrittänyt etsiä tuloksettomasti Nepalia Afrikan kartta-aukeamalta.

Olin ollut jo pikkupojasta lähtien kiinnostunut maantiedosta ja piirtänyt karttoja ennen kuin opin lukemaan, kirjoittamaan tai laskemaan. Löytöretkeily ja tutkimusmatkat sekä kaukaiset paikat kuten arktiset alueet ja vuoristot olivat kiehtoneet minua aina. Kun tutkin pikkupoikana maapalloa ja karttakirjoja, niin ylivoimaisesti kiehtovin maantieteellinen alue oli Himalaja ja sen valtiot. Himalajan vuoristo oli kuvattu kaikissa korkeussuhteita esittävissä kartoissa ja kotona olevassa isossa maapallossa tumman ruskeana. Tummanruskean värin keskeltä löysin hyvin eksoottisia pieniä valtioita kuten Nepal, Bhutan, Sikkim ja Tiibet. Nämä valtiot ja jostakin käsittämättömästä syystä etenkin Nepal oli unelmieni kohdema. Koulupoikana lainasin kirjastosta kaikki mahdolliset maailman maita ja maantietoa käsittelevät kirjat. Himalajasta kertovia suomenkielisiä kirjoja oli kuitenkin siihen aikaan vähän. Kun löysin kirjastosta Maurice Herzogin kirjoittaman kirjan Annapurna, joka kertoi ranskalaisen vuoristoretkikunnan ensimmäisenä yli 8000 metriä korkean Annapurna vuoren valloittelusta Länsi-Nepalissa, en malttanut mennä nukkumaan lainkaan vaan luin kirjan alusta loppuun taukoa pitämättä koko yön. Heinrich Harrerin Seitsemän vuotta Tiibetissä teki minuun yhtä suuren vaikutuksen ja lyhensi yöneni vain parin tunnin mittaiseksi. Nämä kaksi kirjaa oli kouluajkojeni mieliin painuvimmat kirjat.

Kokoonnuimme kolme kertaa kevään aikana. Toiseen kokoontumiseen Kai oli kutsunut Suomen parhaan Tiibet-asiantuntijan Harry Halenin kertomaan Tiibetistä. Matkan päämääränä oli alun perin Lhasa ja Tiibet, mutta kiinalaisten viranomaisten penseä suhtautuminen sekä kommunistisen Kiinan tiibetiläisen kansan ja kulttuurin järjestelmällinen tukahduttaminen esti Tiibetin tutkimusmatkamme toteutumisen. Sitten pohdimme vaihtoehtoisena matkakohteena Pohjois-Intiaa, Kashmiria ja Nepalia. Kai tapasi Helsingissä Yrjönkadulla sijaitsevan Intian matkatoimiston johtajan Herra Soodin. Herra Soodi ehdotti meille matkakohteeksi Sikkimiä Kashmirin tilalle. Pidimme hänen ajatustaan hyvänä, mutta Intian suurlähetystö tyrmäsi mainion ajatuksen suoralta kädeltä ja ei sallinut minkäänlaisia tutkimusmatkoja Sikkimiin Kiinan ja Tiibetin väliselle rajalle. Näin matkakohteeksi tuli Nepalin lisäksi Sikkimistä etelään sijaitseva Darjeelingin ja Kalimpong vuoristoalue sekä Nepalin vastainen raja-alue.

Kokoontumistemme toinen tärkeä asia oli matkamme ajankohta. Olin alusta alkaen sitä vastaan, että matkustamme kesällä pahimpaan aikaan sade- eli monsuunikaudella. Olisin halunnut lähteä heti matkaan tai vasta syksyllä, jolloin sää olisi otollinen matkan onnistumiselle. Keräsin tätä ajatusta tukemaan kaikki mahdolliset kartat ja kirjat, jotka voisivat todistaa kuinka vaikeaa on Intiassa ja Nepalissa matkustaa sadekaudella. Epäonnekseni Intian matkatoimiston johtaja herra Soodi oli vakuuttanut muut, että sadekausi ei ole niin paha ja matkustaminen Etelä-Aasiaan on mahdollista. Kai kuvasi päiväkirjassaan pyrkimyksiäni välttää sadekautta seuraavasti: ”Matti toi kokoontumisiin mukanaan yleensä kartoja ja sääkartoja sekä runsain mitoin pessimistisiä arvioita matkan mahdollisuuksista onnistua.” Kai kertoi minulle myöhemmin, että etenkin Carol, ryhmämme amerikkalainen jäsen, ymmärsi suomeksi sanomani epäilyt monesti väärin.

Viimeisen kerran kokoonnuimme vain pari päivää ennen matkaan lähtöä teoreettisen fysiikan laitoksella. Siellä otimme ryhmäkuvan karttojen ympärille ryhmittyneenä tutkimusretkikunnastamme. Retkikuntaamme kuului viisi jäsentä:

- Kurt Fagerstedt: FK, kasvitieteen jatko-opiskelija Helsingin yliopisto (v. 2014 Professori ja Biotieteiden laitoksen johtaja Helsingin yliopisto)
- Minna-Liisa Kestilä: Kielenkääntäjä ja opiskelija Lahdesta (v. 2014 Suur-Helsingin kristillisen koulun opettaja; naimisissa ja kolme lapsen äiti)
- Matti Munnukka: Maantieteen opiskelija Helsingin yliopisto (v. 2014 Kartta-asiantuntija Kansalliskirjasto; tietokirjailija: Nepal, Himalaja)
- Kai Sairanen: Teoreettisen fysiikan opiskelija ja assistentti Helsingin yliopisto (v. 2014 Toimitusjohtaja Turning Point Oy)
- Carol Westerlund: Teoreettisen fysiikan opiskelija Helsingin yliopisto (Englannin kielen opettaja; kirjailija)

ISBN 978-952-80-0531-5

